

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ίκκουρίου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἄριστον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήθις παραστῆναι εἰς τὴν γάρον ἡμῶν ὑπηρεσίαν· καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκασμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τὰς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
 Ξενοτικού δραχ. 5. — Ξενοτικού φρ. χρ. 7
 Αἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΕΥΤΕΡΩΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι: λπ. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,18
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
 Πλατεία Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς δευτ. Δόρου.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 1ος. — 25

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Αὐγούστου 1894

Ἔτος 16ον. — Ἀριθ. 25

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΔΟΥΛΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ
 [Συνέχεια · ἴδε σελ. 185]



Ὅπωςδήποτε ἡ δραπέτευσις δὲν ἦτο εὐκολον πρᾶγμα. Ἐπρεπε γὰρ διέλθουσαν τὴν αὐλήν διὰ νὰ φθάσουν μέχρι τῆς ἐξωθύρας καὶ κατὰ τὴν μακρὰν αὐτὴν διάβασιν ἔτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ φωραθοῦν. Οἱ φυγάδες μας ἐβάδισαν ἀκροποδίηται κατὰ τὸ μῆκος τῆς οἰκίας, πλησίον τοῦ τοίχου, συνέχοντες φρονίμως τὴν ἀναπνοὴν των καὶ κύπτοντες χαμηλά, χαμηλά κάτωθεν τῶν παραθύρων.

Μεθ' ὅλας αὐτάς τὰς προφυλάξεις ὁ Πιστός τοὺς ἤκουσεν, ἄρμυσεν ἐκ τοῦ οἰκίσκου του καὶ ἤρχισε νὰ γαυγίῃ τὸν Γιαννάκην.

Ὁ Γιαννάκης ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἐχάνατο, θὰ κατεβροχιζέτο, ἢ τοῦλάχιστον θὰ συνελαμβάνετο, ὅπως τὴν προτεραϊάν, ὑπὸ τοῦ πιστοῦ ἐκείνου τετραπόδου, τὸ ὅποιον εἶχε κάμη, οὕτως εἶπειν, προσωπικὸν του ἐχθρόν.

Προσθέσατε ἀκόμη ὅτι τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμὴν τὸ ξύλινον πόδι τοῦ μπάρμπ' Ἀναστάση ἐκρότησεν ἀποτόμως ἐπὶ τῆς κλιμακῆς τῆς οἰκίας, ἡ δὲ χονδρὴ του φωνὴ ἀντήχησε μετὰ τῆς τοῦ ἀγνώστου, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ὀμιλήσῃ ὁ Τάκης. Ὁ Γιαννάκης ἀπὸ τὸν ῥόδον του δὲν εἰμποροῦσε νὰ λάμῃ βῆμα.

Ἐν τούτοις ὁ φόβος του ἦτο μάταιος· ὁ Πιστός ἦτο δεμέ-

νος ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα του καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἤμπόρεσε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῶν ὑλακῶν· ὡς πρὸς τὸν μπάρμπ' Ἀναστάση καὶ τὸν ξένον του, οὗτοι δὲν ἔφθασαν εἰς τὴν αὐλήν, παρὰ μόνον μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ πειθηνίου συντρόφου του.

Ὁ μπάρμπ' Ἀναστάσης καὶ ὁ ἄγνωστος διηυθύνθησαν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν φυλακὴν. Διατί; Ποῖον ἦτο τὸ μυστηριώδες αὐτὸ ὑποκείμενον; Δὲν εἰςέυρω ἀκόμη· ἀλλὰ σὰς ὑπόσχομαι νὰ μάθω. Ὅ,τι εἰμπορῶ νὰ σας διαβεβαιώσω ἀπὸ τῶρα εἶνε ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς δὲν ἦτο οὔτε ὁ κ. Δήμαρχος, οὔτε ὁ πατὴρ τοῦ Γιαννάκη, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του, οὔτε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας, τοὺς γνωστοὺς μου, τῆς ἐντίμου ἐκείνης οἰκογενείας. Ἄν καὶ εἶνε ἀληθὲς ὅτι, χάρις εἰς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Γιαννάκη, τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας ἀνενεοῦτο ἀκαταπαύτως καὶ ὅτι τὴν προτεραϊάν ἀκόμη τῆς φυγῆς του, καθὼς εἶδομεν, εἶχεν ἀνανεωθῆ ὀλοκλήρως.

Ὁ ξένος ἦτο περίπου τεσσαρακοντούτης, με ἀνάστημα γίγαντος, με μακρὰ σκέλη, με μακροὺς βραχίονας, με μακρὰς χεῖρας, με ἰσχυρὰν φωνὴν, ὀλιγόλογος, σοβαρός, με βλέμμα διαπεραστικόν.

«Παῦ εἶνε;» εἶπε λακωνικῶς, διερευνήσας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀνευ φυλακισμένου φυλακὴν.

«Ἐδραπέτευσε!» ἀπήτησεν ὁ μπάρμπ' Ἀναστάσης. «Μὰ πῶς διάβολο τὸ κατώρθωσε;... Μήπως ὁ Τάκης ἐτόλμησε;... Τάκη!... ἔ, Τάκη!...»

Ὁ Τάκης δὲν ἀπεκρίθη—εἰςέυρετε καλὰ τὴν αἰτίαν.

«Βάζω στοίχημα πῶς ἐδραπέτευσαν μαζί!» ὑπέλαβεν ὁ ἀγροφύλαξ. «Ἄ τὸ διαβολάκι! Ἀκριβὰ θὰ μοῦ το πληρώσῃ αὐτό!... Δὲν πρέπει ὅμως νὰ εἶνε μακριὰ ἀπὸ 'δῶ. Πάμε νὰ ἰδοῦμε.»

Ὁ μπάρμπ' Ἀναστάσης ἀνεβίβασε τότε τὸν ξένον εἰς τὸν φεγγίτην τοῦ περιστερεῶνός του, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ἡ ἐξοχὴ εἰς τριῶν λευγῶν ἀκτῖνα.

Ἐρεῦνησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, κατώρθωσαν δ' ἐπὶ τέλους νὰνακαλύψουν ἐκεῖ-κάτω μακρὰν, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ἐν μέσῳ νέφους κονιορτοῦ, δύο μικρὰ μελανὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἐκινουῦντο εἰς τὸ διάστημα, ἠφανίζοντο καὶ πάλιν ἀνεφαίνοντο, ἀπεμακρύνοντο, ἐμικρύνοντο, ἕως οὗ ἐξηλεφθήσαν ἐντελῶς.

Ἦσαν ἀρὰ γε οἱ δραπέται; Αὐτὸ ἐσκέφθη ὁ μπάρμπ' Ἀναστάσης.

«Ἄ ἴδετε, ἴδετε» εἶπε πρὸς τὸν ἄγνωστον «πῶς τρέχουν τὰ παληόπαιδα. Ἄν ἐξακολουθήσουν με τέτοια ὀρμή, σε ἴλιγο θὰ φθάσουν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου. Κ' ἐμεῖς τώρα πρέπει

να τρέξωμεν, αν θελωμεν να τους πιάσομε σήμερα!

Δεν εινε ανάγκη, απήντησεν ο άγνωστος.

- Ναι, αλλά...
- Γιατί τόχα;
- Αν εκεί πέρα, θέλουν...
- Όπως διόλου.

Μα εδώ και λίγη ώρα δεν μου έλεγετε πως έρχεσθε;



«Ίδετε πως τρέχουν τα παλαιοτέρα!»

«Εδώ και λίγη ώρα ναι, τώρα όμως όχι.»

Μετά τούτο κατήλθον εκ του περιστερυνός και εισήλθον εις την οικίαν, όπου συνωμίλησαν ακόμη επί τινα ώραν.

Ο μπάμπ' Αναστάσης δεν ήπακτήθη. Ήσαν οι θραπέται μας.

Εφοβούντο τώσον μήπως ήθελον καταδιωχθῆ, συλληφθῆ και τιμωρηθῆ, ώστε έτρεξαν μονομιάς μίαν λεύκαν, όχι μόνον χωρίς να σταματήσουν ποθενά, αλλά χωρίς ούτε καν να στρέψουν την κεφαλή των.

Ο παραμικρός κρότος, ο όποιος έφθανεν εις τα ότα των, τó κύλισμα των πετρών, τός όποιος ώθουεν οι πόδες των, ο θροός των θάμνων τούς όποιους διέσχιζον, τó πτερόνγισμα των πτηνών, τά όποια τó τρέξιμόν των εξεφώδιζεν επί των δένδρων, και αυτοί ακόμη οι βάτραχοι, τούς όποιους ή αϊφνίδια προσέγγισίς των ήνάγκαζε να βυθίζωνται εις τó ύδαρ των τάρφων, τά πάντα τούς έπροξένουν φόβους υπερτάτους.

Ετρεξαν τώσον, ώστε ή άναπνοή των έσταμάτησεν, οι πόδες των έβάρυναν και έρρίθησαν εις την άκραν τής όδοϋ χωρίς δυνάμεις, χωρίς φωνήν, χωρίς πνοήν, διακινδυνεύοντες τά πάντα.

Όταν συνήλθε κάπως, ο Γιαννάκης παρήγγειλε γύρω και μη ιδών κανένα, καθήσυχασεν άμέσως και εξέπεμψε γέλωτα ήχηρόν.

«Καλά τού την καταφέραμε τού πατέρα σου» ειπε άφαντάσου τά μουτρά του αυτή την στιγμή. Πώς ήθελα να είμαι από ένα μέρος ανά τον βλέπω, χωρίς να με βλέπει.

«Άφσέ τα αυτά! άπεκρίθη ο Τάκης, ο όποιος εφάινετο πολύ κουρασμένος και μετανοημένος από τόν γύρον του κόσμου. Έγώ δεν μπορώ να τρέξω

πλέον... δεν μπορώ... θέλω να γυρίσω στο σπίτι.

«Α, μάστιχα, τó πέτυχες. Για να σε δείρη ο πατέρας σου πού μου ανοίξεις τήν πόρτα!

«Άλήθεια... Άλλά λοιπόν τί θα κάμουμε;

«Τώρα θα ίδης. Νά σε πώ, θέλεις να παίξουμε τó άλογο... Έλα, στάσου καλά. Χόπ!»

Ο Γιαννάκης επήδησε τότε εις την τάχην του Τάκη. Ούτος, άπροστοιμαστος, έκάμφθη υπό τó βάρος, έπεσε και κατέρριψε τόν αναβάτην του.

Και οι δύο εξέβαδαν τās χείρας επί τής άμμου! ο Γιαννάκης, ο όποιος δεν ήδύνατο να υπομείνη ούτε τόν παραμικρότερον πόνον, εθεώρησεν υπεύθυνον διά τó δυστύχημα τόν Τάχην και ήθέλησε να εκδικηθῆ κατ' αυτοϋ, δι' ισχυροϋ γρόνθου.

Ο Τάκης, ο όποιος ήτο μαν φύσει πολύ ύπομονητικός, άλλα δεν εύρισκετο εις καλήν στιγμήν ως εκ τού κόπου και τής τύφειας, ανταπεκρίθη τώση γενναίως, ώστε ο Γιαννάκης απέβαλεν άπαξ διά πάντος τόν πόθον νάστειυηθῆ πλέον μαζί του.

«Διάβολε! δεν εκατάλαβες λοιπόν πως τώκαμα έτσι 'στ' αστέλα! τώ ειπε διά να τον κατατραύνη. Έλα, δώσε μου τó χέρι σου και παρασμένα ξεχασμένα.»

Ο Τάκης τώ ειπε τότε: «Μά τέλος πάντων πού θα πάμε;

«Πού θα πάμε... Ά ναι... θα πάμε... θα πάμε δω ίσια.

«Καλά και άπ' εκεί!»

«Άπ' εκεί; ξερω κ' έγώ... Ά! νά! Έκει κάτω, στο χωριό που φαίνεται! τί κόσμος είν' εκείνας;

«Τί κόσμος είν' εκείνος;... Είνε πανηγύρι, έμπορικό πανηγύρι... Πανηγύρι; αλήθεια; «Νί τι χαρά! Είνε όρασιό πράγμα τó πανηγύρι!

Έλα, έλα, πάμε στο πανηγύρι! Έκει θα διασκεδάσουμε. Έχω παραδες έγώ, έχω σαράντα λεπτά στην τσέπη μου! Πάμε!»

Ο Τάκης δεν ήδύνατο να εναντιωθῆ εις πρότασιν τώση έλκυστική. Η μαγική λέξις «πανηγύρι» απέδιωξε πάν έγχος λύπης και τύφειας. Ούτω δε άλληλοκρατούμενοι, ένηγκαλισμένοι, έλαβον τήν πρός τó χωριόν άγρυσαν, όπου έφθασαν σικριστώντες, πιδώντες, αλλάζοντες και αποθαυμάζοντες.

Επί τής μεγάλης πλατείας, πρò τού πυλώνος τής Εκκλησίας εγίνετο ή έμπορικὴ πανήγυρις. Εβλεπέ τις εκεί πλήθος περιέργων πραγμάτων, με τά όποια πολύ διασκεδάσαν οι δύο μικροί μας επίσκεπται.

Είδον τόν Περικλήν και τόν Φασουλήν ειδον πιθήκους γυμνασμένους, σκύλους γυμνασμένους, κανάρνια γυμνασμένα, ακόμη δε και ανθρώπους γυμνασμένους. Ο Περικλέτος έξυλοκόπει τόν

Φασουλήν άνηλεώς: οι πιθήκοι εχόμενοι επάνω στο σχοινί, τα κανάρνια εκάμνι τον νεκρόν ή έρριπτον κανονάκια!

οι άνθρωποι άπεναντίας εγαύοντο σαν να ήσαν σκύλοι, έπεπατούσαν με τά χέρια, επηδούσαν, εκάρμον τουμπκι και μορφασμούς και... εσανάζαν από τούς θεατάς πεντάρας.

Και όμως οι περισσότεροι από αυτούς τούς παλιότατους ήσαν ρωμαλέοι, έξυπνοι και ήμπορούσαν να κάμουν άλλην εργασία και να ζούν εντίμως, χωρίς να έξευτελλίζον ούτω τó ανθρώπινον αυτό σήγμα.

Προσέξατε, παιδιά μου, μήπως σας έλθη ποτέ κατά νουν να τους μιμηθῆτε.

Άλλ' άς εξακολουθήσωμεν τήν ιστορίαν μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ο Γιαννάκης και ή ξείρη του με τόν πόθον ενός θηριοτροφείου.—Ο τίγας θαναταινεται.—Ο Γιαννάκης παραδίδεται εις τó δέθρον πύθος τού παιγνιδίου.—Η τελευταία πεντάρα.—Αειλασία.—Μεγάλη μάχη.—Φυγή τών ήρώων μας.—Αποθήρουντι τού Γιαννάκη.—Νέα σαρμάτα τού Γιαννάκη.—Αιτίον μαμα.—Οι ήρωες μας εντός λέμβου.—Τραμιά.—Και πάλιν ο τίγας.—Φρικώδες νουήμον.—Αειτή άδελφαίτης.

Μέχρι τής στιγμής εκείνης οι ήρωές μας ήσαν ευχαριστημένοι εκ τής έκδραμής των επήγαιναν, ήρχοντο, παρετήριον, έμμοδιον, εγέλων, έν μιά λέξη διασκεδάσαν πολύ. Αλλά, χάρις εις τó ιδίωμα τού Γιαννάκη, όλίγον διήκουσε ή κατάσταση αυτή. Ούτος, εις τόν όποιον τίποτε άλλο δεν έπροξένει τώση εγχαριστησιν όσην τó να κειράξη τά ζωή ήρχισε να εξερεθίζη τόν πίθηκον ενός αυτοσχεδίου εκεί θηριοτροφείου και τόν κτυπῆ με τó λεπτόν του ραβδίον, τó φ ή προσοχή του κυρίου του ήτο εστραμμένη άλλου.

Ο πίθηκος κατ' αρχάς περιωρίσθη εις τó να τω άποκριθῆ με τούς άσχημοτέρους του μορφασμούς και να τω απευθύνη με τήν όξείαν του και διαπεραστικήν φωνήν, τās βαναυσότερας του ύβρεις άλλ' επί τέλους χάσας τήν ύπομωνήν, ώρμησεν επάνω του και τον ήπασεν από τά μαλλιά. Ο Γιαννάκης εξέπεμψε θρηνώδεις κραυγάς, με μαγύλον δε κόπον κατώρθησαν να τον απλευθερώσουν.

Όπισώδηποτε περισσότερος ήτο ο φόβος του παρά τó κακόν που έπαθεν ή φλησε με μιά μικρή σαγκαματιά ή



«Έβραζε τόν Γιαννάκη διά τής μεγάλης χειρός του.»

αυτή και με δύο τρείς ελαφρές νυχιές εις τó πρόσωπον.

Τούτο βλέπων ένας άγνωστος, γιγανταίον άναστήματος, ο όποιος εύρίσκετο εις τήν πανήγυριν και πρò πολλής ώρας περιηκολούθει προσεκτικώς τόν Γιαννάκην, έβραζε διά τής μεγάλης χειρός του τήν χείρα του τελευταίου τούτου, τόν ώδηγησεν εις μίαν οικίαν εκεί πλησίον, τού έλεγε τó αυτί και τó πρόσωπον, κατόπι τόν επανάφερν εις τήν πλατεϊάν και εξήρηνεσθη, χωρίς να προσφέρη λέξιν.

Τίς ήτο; Η συνέχεια τής ιστορίας αυτής θα μάς τó μάθη.

Ο Γιαννάκης δεν εβράδυνε να κερηγορήθῆ διά τó πάθημά του: διότι έν από τῶ χειρότερα τού ελαττώματι ήτο αυτή ή φοδερά εύκολία με τήν όποιαν έλησιμαίνε ολα τά κκακ τά όποια ύπέφρυν έξ αείας τής κακίης του διαγωγής. Τó πάν κέρρηχετο μετά τού πόνου.

Άλλως τε τήν στιγμήν εκείνην τόν απροχθίσε άλλη ύπόθεσις. Ήρχισε να κειρά. Και ο Τάκης όμοίως. Τίποτε εύκολώτερον παρά να εκνοσηώσουν τήν κειράν των, διότι ο Γιαννάκης ήτο πλοβίος, ειχε 40 λεπτά και με 40 λεπτά εις έν έμπορικό πανηγύρι σου δίδουν ότι θέλης, πλακούντια, γλυκύσματα, κερπούς.

Δυστυχώς μία λοταρία εύρίσκετο εκεί, όπου, με τó τίποτε, αν ειχε κανείς τύχην, εκέρδιζεν ένα λαμπρόν γεύμα από χιλιά δυ ώραια πράγματα, ως και μακαρόνια. Ο κειρασμός ήτο μέγας. Και ο Γιαννάκης άφέθη καθολοκληρίαν εις αυτόν.

Ο Γιαννάκης έπαιζε!

Μικροί μου φίλοι! προσυλαχθήτε από τήν θέλησιν έλξιν των τυχηρών παιγνιδίων! Παίξτε, παιδιά μου, παίξτε παιγνιδια έντιμα, έξασκούντα τó σόμα, άναπερούντα τó πνεύμα. Άλλα όμως ποτέ! Προφυλαχθήτε άνωρίς από τó ροικώδες πάθος, τó όποιον εκείνην έμποροϋν να εμπνεύσουν. Είνε τó χειρότερον από όλα, διότι όλα τά έχει: διαφθείρει τήν καρδίαν, καταστρέφει τó σόμα, κάμνει τόν άνθρωπον κτηνώδη, άνόητον, κακόν, και προάγει και εις αυτό ακόμη τó έγκλημα!...

Ο Γιαννάκης λοιπόν έβαλε τήν πρώτην του πεντάραν επάνω εις έν τραπέζιον κυκλικόν, δεξιῶ κόκκινον, άριστερόν μαύρον, με ένα δείκτην οριζόντιον εις τó μέσον, πού του δίδουν μια με όρμη, και γυρίζει, γυρίζει, γυρίζει, έως ου σταματήση άπ' εδω ή άπ' εκεί, και στας κάμη να χάσει ή να κερδίσει, έρ' όσον δείκνυει ή όχι τó χρώμα ύπερ τού όποιοϋ ετοιχηματίασα.

Ίδετε τώρα, ιδετε πως ή προσδοκία κάμνει τόν Γιαννάκη ήλιθον! ιδετε πως όχρηξ, πως κοκκινίζει, πως πρασινίζει, πως οι φλέβες τού προσώπου του έξογ-

κούνται, πως οι ρώθωνές του πλατύνονται, πως ανορρουόται, πως συγροούται οι δόντες του, πως τραβῶ νευρικώς με τούς δακτύλους του τά φουντατά του μαλλιά, πως τρέμει από κρόνον, από ζέστην, από φόβον, από έλπίδα! πως επί τέλους φαίνεται βτι ύποφέρει, άναίσθητος πρός όλα γύρω του, εκτός τής κινήσεως τής όλων έπιθραδυνομένης και τού κρότου, τού όλων ένπνεόντος, τού άπαισιού εκείνου δεικτου! Και ιδετε πως τó κακόν του εις κάθε πεντάραν που χάνει γίνεται μεγαλείτερον... Επὶ τέλους δεν τω μένει παρά μια—μιά μόνον.

Ο Τάκης, ο όποιος δεν έπαυσε παρκινών αυτόν να παύση, τόν σύρη τήν στιγμήν εκείνην με τήν μεγαλειέταρν του δόναμιν. Άλλ' εις μάτην, Νομίζει

ο Τάκης τόν σείρει με δύναμιν.

καναίς βτι ο Γιαννάκης έρρίζωσεν εις τήν θέλησιν εκείνην θέσιν.

Όπισώδηποτε διατάζει να ριψοκινδυνεύση και τήν τελευταίαν του πεντάραν. Τήν γυρίζει και τήν μετακινεί έν νευρική εξάφαι εντός τού θυλακίου του.

Άλλά ποίος ειξεύρει. Με τήν πεντάραν εκείνην έμπορεύει να τας άνακτήση ολας! ή τύχη έμπορεύει άλλάξη... να τον ευνοήση... Ο Γιαννάκης τήν ρίπτει τέλος επί τής τραπέζης κατόπιν τείνει ζωηρώς τήν χείρα ως διά να τήν πάρη πίσω.

Είνε άργά. Ο δείκτης εκάμη τούς άπειραριθμούς του γύρου και έσταμάτησε... Πάει και ή τελευταία πεντάρα! (Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΚΝΟΠΟΥΛΟΣ



«Ο Τάκης τόν σείρει με δύναμιν.»

το αψημμένο βασιλοπούλο

Όνομάζεται Κρίνα, όχι τó βασιλόπουλο άλλ' ένα κοριτσάκι τó όποιον παιζει σπουδαίον πρόσωπον εις τήν ιστορίαν μας. Και όνομάζεται Κρίνα διά τó λευκόν ως κρίνον πρόσωπόν της τó όποιον ούτε ο ήλιος ούτε ο βορρῆς. εις τούς όποιους καθ' ήμέραν έτρεχε τó κοράσιον, δεν κατώρθησεν ποτέ να τó μαυρίσουν, και διά τήν άντλήδιωτον λευκότητα

της άγνης ψυχής της, τήν όποιαν ποτέ δεν έμύλωνε κακή σκέψις ή κακή πράξις.

Είς τά ροδινά της χείλη ήτο άγνωστον τó ψεύδος, και μόνον γλυκιές εξήρχοντο λόγοι από τó στόμα της. Τά μεγάλα γαλανά της μάτια εξέφραζαν συνήθως χαράν και ευθυμίαν, άλλ' έγέμιζαν δάκρυα συμπάθείας όσάκις προσέβλεπαν εις δυστυχίαις.

Η Κρίνα έζη εντός μεγάλου δάσους. Ο πατήρ της ήτο ξυλοκόπος' άλλα μεθ' όλον τόν πρòς τήν εργασίαν ζήλόν του δυσκόλως κατώρθησε να τρέψη τήν οικογένειάν του. Η μήτηρ της έγνησεν όλην τήν ήμέραν εις τήν θύραν τής καλύβης των και τó βράδυ έμαγεύρασε τά δοστρια ή τά λαχανικά από τά όποια άπεταλείτο τó δειπνον των. Άλλα τήν εποχήν από τήν όποιαν άρχίζει ή ιστορία μας, λιμῶς έμιάσκιζε τόν τόπον και δυσκόλαν ήτο εις τόν ξυλοκόπον να κερδίση και αυτήν ακόμη τήν τώσον πενιχράν τροφήν.

Ημέραν τινά ή Κρίνα έπαιζεν όλίγον παρέμει από τήν καλύβην. Διεσκέδαζε κυνηγούσα μίαν πεταλούδαν με γαλανόχρυσά πετρά' όχι διά να τήν συλλάβη, ούτε να τήν έγγίσση έσκόπηση μάλιστα έπειδή έφοβείτο μήπως της χαλάση τά ωραια χρώματα τών πτερών της, άλλ' άπλως έπεθύμει να τήν παρατηρήση και να τήν θαυμάση όσον έμπορούσε περισσότερον εκ τού πλησίον.

Αίτηνος ήχος άσυνήθης έφθασεν εις τά ότα της, και στραφέσασ, ειδεν εις μικράν απόστασιν ένα ίππεά επί λευκού ίππου. Εφορεί ένδυμασίαν κυνηγού και από τόν λαιμόν του έκρέμασε κέρασ κυνηγετικόν.

Ητο έτοιμος να απευθύνη τόν λόγον πρòς τήν Κρίναν, οτε άλλοι πολλοί ίππείς τον επλησίασαν. Ούτοι, άμα παρετήρησαν τήν Κρίναν, έσταμάτησεν εκαστος τόν ίππον του, όπως ειχε πράξει και ο σύντροφός των. Όλοι εκτός ενός, έφερον, όπως ο πρῶτος, πρασίνην ένδυμασίαν κυνηγού και κέρασ κυνηγετικόν. Ο εις αυτός από τόν αδαμάντινον αστέρα, ο όποιος ελαμπεν εις τó στήθος του, και από τó βλέμμα του τó σπινθηρόβλον, και από τήν ωραιάν του ένδυμασίαν, και από τó διά πολυτίμων λίθων κοσμούμενον κυνηγετικόν κέρασ του, τó όποιον αντί να κρέμαται από τόν λαιμόν του έκρέματο από τήν λαβήν τής σέλλας τού ίππου του, και από τόν σεδασμόν με τόν όποιον οί άλλοι έστένοντο ενώπιόν του, και από όλα τέλος έφαινετο ότι ήτο άρχηγός των. Και ή Κρίνα δε άμα τον είδεν ευθύς ένόησεν ότι ήτο πολύ ανώτερος από όλους τούς άλλους και τη έφάνη ως τó ωραιότερον βασιλόπουλο τού κόσμου.

Εχάσασμεν, βλέπω, τόν δρόμον, κοριτσάκι μου, ειπε τó έξοχον αυτό ύποκείμενον απευθυνόμενον πρòς τήν Κρί

ναν, ενώ οι οπαδοί του υποχωρήσαντες μετὰ σεβασμοῦ ἐσημαίνον κύκλον τριγύρω του. Ἡ μανία τοῦ κυνηγίου μᾶς παρέσφην ἕως ἐδῶ. Μήπως ξεύρεις σύ, χαριτωμένη μου μικρούλα, νὰ μας δείξῃς ἀπὸ ποῖον δρόμον εἰμποροῦμεν νὰ γυρίσωμεν γρηγορώτερα εἰς τὴν πόλιν;

— Ἀρχοντά μου, ἀπεκρίθη ἡ Κρίνα, κάμνους ἀπόκλιεν τὴν ὁποιανὴ κανεὶς ποτε δὲν ἐδίδαξεν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ τὴν ὁποιανὴ ἔκαμε μετὰ τῆς φυσικότητος μετ' ὅσης τὸ κρίνον ταλαντεύεται πλήρης χάριτος εἰς τὸν ἄερα, ποτε μου δὲν ἐπῆγα ἐγὼ ἐπὶ τὴν χώρα, ὅπως εἰξεύρω καλά ἀπὸ ποῖον δρόμον πηγαίνου. Ἄν θέλετε νὰ με ἀκολουθήσετε, θὰ σας δείξω.

Χωρὶς δὲ νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησιν ἡ Κρίνα ἤρχισε νὰ βαδίζῃ σιωπηλῆ. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐσταμάτησεν εἶχον φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον μεγάλῃς τινος ὁδοῦ ἡ ὁποία διήρχετο διὰ τοῦ δάσους.

— Ἄπ' ἐδῶ θὰ τραδηῖτε, εἶπεν ἡ κόρη δεικνύουσα μὲ τὴν χεῖρα τὸν δρόμον χαριετίασα δὲ τοὺς ἵππους μὲ ἀρελῆ καὶ χαριεστάτην χειρονομίαν, ἐγύρισε νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς.

— Δὲν θὰ χωρισθῶμεν δὲ τόνον γρηγορᾶ! εἶπεν ὁ φέρων τὸν ἀδελφότηκόλλητον ἀστὴρα ἵππευός, ἔλα νὰ μας συνοδεύσῃς ἀκόμη ὀλίγον.

Ταῦτα λέγων ἐπέδησεν ἀπὸ τὸν ἵππον του, ἐνῷ ἡ Κρίνα φοβηθεῖσα ὀλίγον, ἐσταμάτησε. Βλέπουσα δὲ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν, ἡ ὁποία ὠμοίως μὲ διαταγὴν, καὶ μὴ δυναμένη ἄλλως τε νὰ υποθέσῃ ὅτι τὸ ἐπίσημον αὐτὸ πρόσωπον εἶχε κακοῦς σκοπούς, ἐπλησίασε καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ παρὰ τὸ πλευρὸν του.

Ἄπ' ὀπίσω ἠκολούθηον οἱ ἄλλοι κυνηγοί, συγκρατοῦντες μετὰ κόπου τὴν ὀρμὴν τῶν ἵππων τῶν οἱ ὅποιοι ἀνυποπόνηον νὰ διασχίσουν τὸ ταχύτερον τὴν ὁδὸν μὲ τοὺς ἑλαφροὺς τῶν πόδας.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶσαι πάντοτε χαρούμενη καὶ εὐχαριστήμενη ἐδῶ εἰς τὸ δάσος, εἶπεν ὁ ἵππευός χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸ βῆμα του, σοὺ τυχαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ εἴσαι λυπημένη;

— Καμμιὰ φορὰ μοὺ τυχαίνει, κύριε, διότι κάποτε κάποτε συλλογιζομαι μὲ τὸν νοῦν μου, ὅτι ἴσως εἶνε κακὸν νὰ εἶμαι πάντοτε χαρούμενη. Δὲν σου λέγω, ἔχει πολλὰ καλά αὐτὸς ὁ κόσμος, μὰ ἔχει καὶ τὰ κακὰ του.

— Ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ κακὰ; εἶπεν ὁ ἄγνωστος θέσας τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόμης τοῦ κορασίου, εἰπέ μοὺ τα, καί, ἂν εἶνε δυνατόν, θὰ εἴρω τρέπον νὰ μὴ σε βασανίζω πλέον.

— Ω! ἀνεστίναξεν ἡ μικρὰ ὑψώνουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, θέλω νὰ πῶ διὰ τοὺς πεχωγούς τοὺς καίμενους, οἱ ὅποιοι ὑποφέρουν ἀπὸ πείναν. Ἄν εἰμποροῦσατε νὰ το διορθώσετε αὐτὸ

τὸ κακὸ, θὰ ἦμον ἀλήθεια πολὺ εὐχαιριστήμενη.

Ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἡ φαιδρότης ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου, τὸ ὁποῖον ἔλαθεν ἔκφρασιν ἰκετευτικῆν. Συγχρόνως δὲ καὶ τοῦ συνομιλήτου τῆς τὸ πρόσωπον ἐσκυθρώπασεν ὀλίγον, ἀλλ' ἀμέσως πάλιν ἐπανέλαβε τὴν πρώτην του ἀκραξίαν.

— Αὐτὸ εἶνε πολιτικὸν ζήτημα, καὶ εἶνε δουλεῖα τοῦ βασιλέως, ὄχι τῶν μικρῶν κοριτσιῶν, εἶπε γελῶν.

Ἡ Κρίνα ὤψωσε πρὸς αὐτὸν δειλὸν βλέμμα. — Μήπως γνωρίζετε τὸν βασιλέα; ἐπιθύρουν. Σὰς ζητῶ συγγνώμην, δὲν ἤθελα νὰ τὸν προσβάλω.

— Ὁ ἄγνωστος ἐγέλασε πάλιν καὶ ἐσταμάτησεν ἡ Κρίνα ἐσταμάτησε καὶ αὐτὴ, καὶ ὅλη ἡ συνοδία τῶν ἵππέων ἔκαμε τὸ ἴδιον.

— Μικρούλα μου, εἶπε πρὸς τὸ κοράσιον ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεύς.

Ἡ Κρίνα κατελήθη ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ σεβασμὸν καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ λέξιν.

— Τώρα λοιπὸν πού σου εἶπα ποῖος εἶμαι, δὲν θὰ μου πῆς καὶ σὺ τὸ ὄνομά σου;

— Ὄνομάζομαι Κρίνα, Μεγαλειότηε, εἶπε τὸ κοράσιον ὑποκλινόμενον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμηλωμένους.

— Ὄνομα ποῦ ταιριάζει πολὺ ἔννεχον τόσο χαριτωμένω κοριτσάκι, παρατήρησεν ὁ βασιλεύς μειδιῶν καὶ πάλιν.

Εὐθὺς δ' ἐστράφη πρὸς τοὺς εὐγενεῖς ἀκολουθοῦσας τὸ καὶ συνεσχέθη μὲ τῶν ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

— Πρέπει νὰ ἔλθῃς μαζί μας, εἶπε τέλος πλησίασας πάλιν τὴν Κρίναν. Μὴ φοβῆσαι τίποτε, θὰ κατοικήσῃς μέσασ ὡρατο παλάτι καὶ ὅποτε θέλῃς θὰ ἔρχεσαι νὰ βλέπῃς τοὺς γονεῖς σου. Ἐγὼ θὰ τοὺς εἰδοποιήσω τὴν ἐνῷς τί συμβαίνει, διὰ νὰ μὴ νομίζωσιν ὅτι ἔχῃς καὶ ἀνησυχουῖν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰμπορεῖς νὰ μοὺ κάμῃς μίαν μεγάλην ἐκδόλουσιν. Ἔως νὰ περάσωμεν τὸ δάσος θὰ σου πῶ τί θέλω ἀπὸ σέ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ βασιλεύς ἐσήκωσε τὸ μικρὸν κοράσιον, τὸ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον του, ἔπειτα δὲ ἀνέβη καὶ ὁ ἴδιος. Ἡ Κρίνα κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ἀλλ' ὅταν ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως νὰ τῆν κρατῆ σφικτὰ ἀπὸ τὴν μέσην διὰ νὰ τὴν πῆσῃ, ἠσυχάσεν ἐντελῶς καὶ εἰμπόρσε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ἀπάντησιν περὶ τοῦ δρόμου τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσου.

Ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἐφθάσεν εἰς τὴν πεδιάδα, ὅπου ὁ βασιλεύς δὲν ἦτο πλέον ἡγαλακτικὸς νὰ ἔχῃ ὅλην τὴν προσοχὴν εἰς τὸν ἵππον του, ἤρχισε πάλιν νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὴν Κρίναν.

— Ἄκουσε τώρα, τῆ εἶπε, ποῖαν ἐκδόλουσιν περιμένω ἀπὸ σέ. Ἐγὼ εἶνα

υἶόν, σχεδὸν εἰς τὴν ἡλικίαν σου, τὸν ὁποῖον ὅλοι ὀνομάζουν «Λυπημένο Βασιλόπουλον». Καὶ δυστυχῶς ἡ ὀνομασία αὐτὴ πολὺ τοῦ ἀρμύζει. Πολλὰ χροῖα ἦτο καὶ αὐτὸς φαιδρὸς καὶ εὐθυμὸς ὅπου ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ βασιλείου μου ἤνουν μία χαρὰ νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς νὰ παίζῃ καὶ νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ γελᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν. Τί νόστιμός που ἦτο ὅταν ἐφορᾷ τὸν σκυφρὸν τοῦ γελιωτοῦ τοῦ του, ἐνῷ ἐμπιστευόμενος μου ἀνθρώπου τὸν ὀκνῶν ἔχω διορίσῃ νὰ τὸν συντροφεύῃ καὶ νὰ τὸν διασκεδάξῃ! — Τί παιγνίδια ἔκανον μαζί! Αἱ ὥραι τὰς ὁποίας ἐπερνοῦσε μαζί του ἦσαν δι' ἐμὲ γλυκύταται. Ἄλλὰ, εἶνε τὴν κάμνους μῆνες, ὅπου τὸν ἐπιπίασῃ μία μελαγχολία ἡ ὁποία μὲ κανένα τρόπον δὲν εἰμπορεῖ νὰ το περάσῃ.

Εἰς μάτην ἔφερα ὅλους τοὺς κείδ καλοὺς ἱατρούς, κανεὶς δὲν εἰμπόρσε νὰ ἐβρῆ ἀπὸ τί προέρχεται ἡ μελαγχολία του. Δὲν εἶνε ἀρρώστια τοῦ σώματος, ἀλλὰ ψυχικὴ, φαίνεται, κατάστασις ἡ ὁποία τὸν κάμνει νὰ μὴ τὸν μέλῃ οὔτε διὰ τὰ παιγνίδια, οὔτε διὰ τὰς διασκεδάσεις, οὔτε διὰ τὰ μαθήματα, οὔτε διὰ τίποτε ἀπὸ τῆ συμβαίνει τριγύρω του. Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕως τὸ βράδυ εὐρίσκειται καθισμένος εἰς μίαν πολυθρόναν, χαυνωμένους καὶ σιωπηλός. Ἐδοκίμασαμεν ὅλα τὰ μέσα νὰ τὸν κάμωμεν νὰ ζωηρεύσῃ ὀλίγον καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατορθώσαμεν. Ἐσκέφθηκα λοιπὸν, μικρούλα μου, ἂν σε εἶδα ἔτσι χαριτωμένη καὶ γελαστή, μὲ αὐτὸ τὸ γλυκὸ καὶ ἀθῶον προσωπάκι σου, ὅτι ἡ συντροφία σου εἰμποροῦσε ἴσως νὰ διώξῃ τὰς θλίβεράς σκέψεις μὲ τὰς ὁποίας εἶνε γεμάτὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ταλαιπώρου τέκνου μου. Τί λέγεις καὶ σὺ, Κρινούλα μου, θέλεις θὰ το κατορθώσῃς;

— Ὅταν προσπαθῶ, Μεγαλειότηε! ἐπιθύρουν τὸ κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον ἐνέμιζεν ὅτι ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου τὴν ἀπεκόμισε, ὅπως συχνὰ τῆ συμβαίνει, καὶ ὅτι ὠνευροῦτο. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὄνειρον πραγματικὸς ὁ ἴδιος ὁ βασιλεύς τὴν ὡδήγει εἰς τὰ ἀνάκτορά του, καθισμένην ἐπάνω εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ του ἵππον. Ὅταν ἐπέραςεν τὴν ἀπέραντον πεδιάδα διεκρίναν εἰς τὸ φέγγος τοῦ λυκκυγοῦς, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ διαχύνεται εἰς τὸν ὄριζοντα, ἕνα ἀτελεύτητον σωρὸν οἰκιῶν τῶν ὁποίων ὑπερέβηον ποῦ καὶ ποῦ θλόσι καὶ κωδωνοστάσια ὑψηλά. Ἦτο ἡ πόλις.

Ἔγχε νυκτῶσῃ πλέον ὅταν οἱ ἵπποι ἐφθάσαν εἰς τὰς πύλας τῆς πρωτεύουσῆς, αἱ ὁποία ἄμα οὗτοι διεπλῆθη ἐκλείσθησαν ἀμέσως. Ἡ βασιλικὴ συνοδία ἐπέραςεν πρῶτον ἀπὸ μίαν στεγνὴν συνοικίαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι, μὲ τὰ ἴσχυα καὶ κάτωχρα πρόσωπα καὶ μὲ τοὺς ἐξηγρωμένους ὀφθαλμοὺς των, ἐνθῶμσαν εἰς τὴν Κρίναν τὰ πρόσωπα τῶν δυστυ

γῶν ἐκείνων χωρικῶν, οἱ ὅποιοι κατῶκον πλησίον εἰς τὴν καλόθην τοῦ πατρὸς τῆς. Οἱ ταλαιπώροι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀκάθηστο ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τῶν ἁλλῶν οἰκισκῶν των, διότι ἡ ἐσπέρα ἦτο τριγυρὰ καὶ δὲν ὑπέφερον νὰ μένου μέσα κλεισμένοι.

Ἐπανειλημμένως ἐνόμισεν ἡ Κρίνα ὅτι ἤκουσε παράπονα, στεναγμοὺς, γογγυσμοὺς ἐνῷ διήρχετο ἐν καλπασμῷ ἡ μικρὰ συνοδία.

— Πολὺ δυσάραστον, νὰ εἶνε ἡγαλακτικὴ ἡ Μεγαλειότης σας νὰ διέρχεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν συνοικίαν διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ παλάτι, εἶπεν εἰς ἐκ τῶν εὐγενῶν ἀκολουθῶν τοῦ βασιλέως.

— Τί μας μέλει! εἶπε σιγὰ ὁ βασιλεύς, δὲν εἶνε ἀκόμη πολὺ.

Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγων στιγμῶν ἀσπερίνα καὶ ἄθλια ἐρείπια διεδέχθησαν παμμένειται οἰκίαι καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθάσαν ἡ συνοδία εἰς μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα, τοῦ ὁποίου οἱ μαρμάρειοι λευκοὶ τοίχοι ἐφαίνοντο ὅτι ἤγγιζαν τὸν οὐρανόν. Ὁ βασιλεύς κατέβη ἀπὸ τὸν ἵππον, καθὼς καὶ οἱ ἀκόλουθοί του, ἐνῷ δὲ στρατὸς ὀλόκληρος θεραπεύωντων ὡδήγει τοὺς κOURασμένους ἵππους εἰς τοὺς σταύλους, αὐτὸς ἔλαθεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὴν Κρίναν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ἐπέραςε μαζί τῆς ἀπὸ πολλὰ δωμάτια, τῶν ὁποίων τὰ λαμπρὰ ἐπιπλα ἐθάμβωσαν τὴν μικρὰν κόρην ποτε δὲν εἶχεν ἰδῆ τὴσῃ πολυτέλειαν. Ἐπὶ τέλος ἐφθάσαν εἰς μίαν αἰθουσαν ὅπου πολλοὶ κυρία ἦσαν συνηγμένα, μὲ ὠραιὰς καὶ κομψὰς ἐνδυμασίας. Ὁ βασιλεύς παρέδωκεν εἰς χεῖρας των τὸ κοράσιον συστήσας αὐτὸ θερμώτατα, καὶ ἀποχαιρετίσας ἀπῆλθε ψιθυρίζων ἁμαρτίον τι.

Ἡ Κρίνα ἐμάντευσεν ὅτι δὲν θὰ ἐβλεπεν αὐτὸ τὸ βράδυ τὸ Λυπημένο Βασιλόπουλο καὶ πολὺ ἐλυπήθη διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ πολὺ ἐνδιαφέρετο. Καὶ πράγματι, αὐτὰ αἱ κυρία τὴν ὡδήγησαν εἰς ἐν δωμάτιον ὅπου ἦτο κλίνη ὀλύγυρος μὲ σκεπάσματα μεταξωτά. Τὴν ἐξέδωσαν θαυμάζουσαι τὴν στοργυλλότητα τῶν κνημῶν τῆς, ἡ ὁποία ἀπεδείκνυε ῥῆμν καὶ ὑγείαν. Ἀμὰ ἐξηπλώθη εἰς τὴν κλίνην, τὴν ἐσκέπασαν μὲ κεντητὸν σκεπάσμα. Ἡ Κρίνα ἦτο ἐξηνητλημένη ἀπὸ κόρασιν, καὶ ἡ ὥρα δὲ κατὰ τὴν ὁποιαν ἐκοιμάτο συνηθῶς εἶχε πρὸ πολλοῦ παρέλθῃ, ὥστε παρεδόθη ἀμέσως εἰς βαθύτατον ὕπνον.

Ὅταν ἐξύπνησεν, ὁ ἡλιος ἐφατίετῃ τὸ εὐρύχωρον δωμάτιον μὲ τὰς λαμπράς καὶ φαιδράς ἀκτῖνας του, καὶ ἐν ὠραϊστάτον πτηνόν τοῦ ὁποῖου τὰ πτερὰ ἤκτιπὸν ὡς παλύτιμοι λίθοι, ἐκελάδει μέσα εἰς κλωβίον κρεμασμένον εἰς τὸ θωλάτον παράθυρον.

Ὅταν ἐξύπνησεν, ὁ ἡλιος ἐφατίετῃ τὸ εὐρύχωρον δωμάτιον μὲ τὰς λαμπράς καὶ φαιδράς ἀκτῖνας του, καὶ ἐν ὠραϊστάτον πτηνόν τοῦ ὁποῖου τὰ πτερὰ ἤκτιπὸν ὡς παλύτιμοι λίθοι, ἐκελάδει μέσα εἰς κλωβίον κρεμασμένον εἰς τὸ θωλάτον παράθυρον.

Μόλις ἡ Κρίνα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, αἱ κυρία, αἱ ὁποία τὴν εἶχον βοηθήσει

νὰ πλαγιάσῃ ἤλθον νὰ τὴν ἐνδύσουν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν των, ἐπειδὴ ἕως τότε δὲν εἶχε θαλαμηπόλους καὶ εἶχε συνηθίσῃ νὰ ἐνδύεται μόνῃ τῆς. Ἐφόρεσε λοιπὸν τὰ ἐνδύματα τῆς προτεράρας, διότι οὕτω ἐπεθῆμει ὁ βασιλεύς.

— Θέλω, εἶχεν εἰπῆ εἰς τὸ κοράσιον, νὰ παρουσιάσῃς εἰς τὸ Βασιλόπουλο ὅπως παρουσιάζεις εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον, μὲ τὴν πτωχικὴν σου ἐνδυμασίαν, μὲ γυμνοὺς τοὺς πόδας καὶ μὲ τὰ ξεπλεκαμυλλία σου τὰ ὁποία τριγύρω εἰς τὸ κεφαλάκι σου ὀμοιάζουν μὲ φαινεὶν στεφάνῳ ἀγγέλου. Θέλω ἀκόμη νὰ λησμονήσῃς ὅτι εἶνε βασιλόπουλο καὶ νὰ τοὺ ὀμιλήσῃς ὅπως θὰ ὀμιλεῖς εἰς τὰ ἄλλα παιδιὰ, τὰ ὁποία κατοικοῦν πλησίον εἰς τὴν ἰδικὴν σας καλύδην, θὰ εἶμαι τέλος εὐτυχῆς ἂν γίνετῃ φίλο.

— Αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον ἀντὶ νὰ ἐνδύσουν τὴν Κρίναν μεταξωτὰ καὶ διατελένια φορέματα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο πολὺ εὐκόλον, τῆς ἀφήσαν τὰ ἰδικὰ τῆς, καὶ ἠρκέσθησαν μόνον νὰ τῆς κλύωνον τὰ μικρὰ ποδάκια τῆς.

Κατόπιν τῆς ἔφεραν νὰ προγευματίσῃ, θαυμασία ὀπωρικά καὶ γάλα μέσα εἰς χρυσοῦν δοχεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν τῆς ἐφάνη νοστιμώτερον διὰ τοῦτο, καὶ μετὰ τὸ πρόγευμα μίαν ἀπὸ τὰς κυρίας τὴν ἔλαθεν ἀπὸ τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὴν ὡδήγησῃ εἰς τὸ μικρὸν βασιλόπουλον.

Τὴν ἐπέραςε ἀπὸ μίαν μεγάλην στοάν τῆς ὁποίας τὰ καμαρωτὰ παράθυρα εἶχον αἰθουσῶν ὄψους ὄψους, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς αἰθουσῶν πλήρεις φρουρῶν, θεραπεύωντων, ὑπασιτιστῶν, καὶ ἄλλων αὐλικῶν μὲ λαμπράς στολάς, τέλος δὲ ἀνεγείραςα βαρὺ παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὴν εἰσοδὸν ἰδιαιτέρου τινὸς δωματίου, ἀφῆκε τὴν Κρίναν ἐκεῖ καὶ ἀπεστράθη.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΑΝ

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Βλέπω τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ τετυνόν τ' αὐτὰ των ἐπὶ τῶ ἀκούσματι τοῦ τίτλου τούτου: Ποῖον ἀράγε ἐχθρὸν ἔχει ὁ καίμενος ὁ Παυλάκης; Μήπως κανένα αὐστηρὸν καθηγτήν, ἡ μήπως κανένα συμμαθητὴν ἀπὸ ἐκείνου οἱ ὅποιοι χαίρονται διὰ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων;

Ὁχι, τίποτε ἀπ' αὐτὰ ὁ ἐχθρὸς τοῦ Παυλάκη οὔτε σάρκας ἔχει οὔτε ὀστά, εἶνε ἐν ἐλάττωμα, εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας, τὸ ὁποῖον ἐστῆσε τὴν φωλεάν του μέσα εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ φίλου μας καὶ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ το ἐκρίζωσῃ ἀπ' ἐκεῖ.

Ἐν ἐλάττωμα! μόνον ἐν ἐλάττωμα! Μεγάλον πρᾶγμα! Ἄν ἦσαν τίποτε ἐ-

ρυθρόδερμοι, τίποτε ἀνθρωποφάγοι τῆς Αὐστραλίας οἱ ἐχθροὶ του, θὰ πῆζε τὸν κόπον νὰ τοὺς λογαριάζωμεν, ἀλλὰ ἐν ἐλάττωμα! Ἦ ἐχθρὸς εἶνε αὐτός;

Νὰ σας εἶπω κατὰ τί, κύριοι ἑλληνό-παιδες; Ἐγὼ, ἂν ἦμην παιδίον ἀκόμη, θὰ ἐφοδοῦμην πολὺ περισσότερον τὰ ἐλάττωματά μου ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Εἶνε εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ κόσμου οἱ ἄγριοι, ἀλλὰ τὰ ἐλάττωματά σας εἶνε πολὺ πλησίον, εἶνε μέσα σας... καὶ δι' αὐτὸ ἴσως δὲν σας ἀρέσει νὰ σας ὀμιλοῦν περὶ αὐτῶν.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας δὲν φαίνεται νὰ εἶνε καὶ πολὺ σπουδαῖον ἐλάττωμα ἐν τούτοις αὐτῇ ἡ δυστροφία τοῦ Παυλάκη ἔλαβε τόσον μεγάλη διαστάσεις ὥστε τὸ σπίτι εὐρίσκειται αἰωνίως εἰς ἀναστάσεις. ἘΧάνει κανεὶς τὸν νοῦν του μὲ αὐτὸ τὸ παιδίον ἔλεγε τὰς προάλλες ἡ ἀδελφῆ του Ἀρσινόη, ὀμιλοῦσα περὶ τοῦ Παυλάκη. Καὶ πραγματικῶς, μὲ αὐτὸ τὸ ἀναποδιάσμενον τὸ παιδί πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ὑπεράνθρωπον ὑπομονὴν ἕστω καὶ ἂν πρόβηται περὶ τῶν ἐλαχίστων πραγμάτων.

Ὅταν ἐξέρχωνται εἰς περίπατον, ἂν καμμιὰ ἀπὸ τὰς ἀδελφάς του προτεῖνῃ νὰ ἀναδοῦν εἰς τοὺς λόφους, ὁ Παυλάκης ἐπιμένει νὰ ὑπάγουσιν εἰς τὴν παραλίαν. Προτεῖνοῦν ἐκεῖναι καμμιάν λεμβοδρομίαν; Ὁ Παυλάκης ἀμέσως ἀντιτείνει καὶ διαγυρίζεται ὅτι τίποτε δὲν ἀξίζει ὁ θαλάσσιος περίπατος ἐμπρὸς εἰς τὴν θεάν τὴν ὁποῖαν ἀπολαμβάνει κανεὶς ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος. Θέλουσιν νὰ καθίσουν; Ἐτοιμός ὁ Παυλάκης νὰ φέρῃ μυρία ἀντιρρήσεις. Ἀποφασίζει ὅλη ἡ συντροφία νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν οἰκίαν; Ὁ Παυλάκης ἀντιφρονεῖ καὶ νομίζει ὅτι εἶνε ἡ καταλληλοτέρα στιγμή νὰ ἐκπλωθοῦν ὀλίγον ὧρον εἰς τὴν γλῆν.

Τὸ βράδυ, ἂν ἡ Ἐρασμία, ἡ δευτέρα ἀδελφῆ, προτεῖνῃ νὰ παίξωσιν δόμινον, ὁ Παυλάκης ποτε δὲν ἔχει ὀρεξίν προτιμᾷ νὰ γράψῃ καμμιάν ἐπιστολήν, ἡ νὰ τελεώσῃ τὸ θέμα που ἤρχισε χθές, καὶ ἂν ἡ Ἐρασμία, βαρυνθεῖσα νὰ τὸν παρακαλῆ εἰς μάτην, ἀρχίσῃ νὰ διαβάζῃ καμμιάν ἐλκυστικὴν ἱστορίαν, ἡ νὰ ζωγραφίσῃ τίποτε πού τῆς ἀρέσει πολὺ, ἔρχεται ὁ φίλος μας ὁ Παυλάκης καὶ τῆς ἐπιβάλλεται νὰ παίξωσιν δόμινον.

Ἡ ἀπὸ κοινού ἀνάγκη τερπνῶν βιβλίων γίνεται καὶ αὐτὴ ἀσφοδὴ εἰς νέας δυστροφίας.

«Φρικτὴ βραδυὰ ἀπόψε, λέγει ἡ Ἀρσινόη, ὁ ἀνεμος βογᾷ λυπητερά, καὶ αὐτὴ ἡ ἀκατάπαυστος βροχὴ μᾶς φέρει μελαγχολίαν, πρέπει νὰ διαβάσωμεν τίποτε εὐχάριστον, τίποτε εὐθυμον.»

Ἄλλ' ὁ Παυλάκης δὲν εἶνε σύμφωνος, τρέχει καὶ ξετρυκῶναι τὸ πλέον θλιβερὸν βιβλίον τῆς βιβλιοθήκης, καὶ ἀρ-

χίζει να το ανιχνώσκη με φωνήν θρη-
νώδη; παραξενιάρδτον.

Πρό τινων εβδομάδων ησαν τα γενέ-
θλια της Έρασμίας έχουν προσκαλέση
όλους τους εξαδέλφους και τας εξαδέλ-
φους, και τας πλέον στενάς φίλας της.

«Τί λέτε, παιδιά, κάμνομεν αινίγμα-
τα;» είπεν η Έρασμία.

«Ναι, ναι, αινίγματα» θα διασκεδά-
σωμεν ώρατα!» ερώναξαν μιά φωνή
πάντες οι νεαροί προσκεκλημένοι.

«Ούφ! αινίγματα!» είπεν ο Παυλά-
κης με καταβαρμένα μούτρα* όλο τὰ ίδια
και τὰ ίδια! καλλίτερα να χορεύσωμε.

— «Αλήθεια, ως χορεύσωμεν!» υ-
πέλαθεν η Έρασμία, η οποία ηθελε να
βλέπη όλους ευχαριστημένους εις την
έορτήν της.

«Κάμνει όμως πολλή ζέστη, επανέ-
λαθεν ο Παυλάκης, είνε προτιμότερα τὰ
αινίγματα.»

Αυτό επί τέλους δεν υπερέρετο! τον
αφήκαν να λέγη, τον αφήκαν να μουρ-
μουρίζη, εκεί εις μίαν γωνίαν, και ήρχι-
σαν όλοι να χορεύουν, χωρίς πλέον να
προσέχουν εις αυτόν.

Το φυσικόν αποτέλεσμα της άκατα-
κέρστου αυτής αντίλογίας εύλόως το
μυνηθείτε: αι δύο αδελφαί του Παυλά-
κη μίαν και μόνην επιθυμίαν έχουν, να
άποφεύγουν την συντροφιά του, εν και
μόνον προσπαθούν, να ρυθμίζουν χωρίς
αυτόν τας εργασίας των και τας διασκε-
δάσεις των.

Με τους συμμηθητάς του τὰ ίδια, η
μαλλον ακόμη χειρότερα, διότι αυτοί δεν
έχουν την υπομονήν των καλών αδελφών
του, και ο εις κατόπιν του άλλου τον
στέλλουν, κατά την φράσιν των, «να
πάρη τον άέρα του.»

α Σιωστός ανεμοδείκτης αυτός ο Παυ-
λος, λέγουν όλοι* κάθε πέντε λεπτά της
ώρας αλλάζει γνώμη* και με τόσην
εύκολίαν σου λέγει τὸ άσπρο μαύρο και
τὸ μαύρο άσπρο, ώστε κανείς δεν μπορεί
ποτέ να καταλάβη τί θέλει και τί σκέ-
πεται αυτό τὸ παιδί.»

Δι' αυτό δεν τον εδέχθησαν και εις
τον Σύλλογον τον όποιον ίδρυσαν πρό
λίγου καιροῦ. Τι να κάμουν εν μέ-
λος τοιούτον εις τας συνεδριάσεις, όπου,
διά να συζητήση κανείς και να ψηφίση,
πρέπει να έγηγη τονποιθήσεις; Δέν θα
επέθετο διάλογον τον κανονισμόν και θα
εφερε αντίρρησην εις κάθε πρότασιν, την
γνώμην του δε ποτέ δεν θα ειμπορούσε
να την υποστηρίξη, διότι θα ήρκει να
την παραδεχθῶν οι άλλοι διά να υπο-
στηρίξη αυτός αμέσως την αντίθετον
γνώμην της ιδιότης του.

Και εις τας σπουδάς του βασίως απέθη
μόνος του ο Παυλάκης να εκλέξη, πάν-
τοτε το πνεύμα της αντίλογίας είχαν ο-
δηγόν του.

Αφού αι δύο αδελφαί του παιζούν

κλειδοκώματα, ο δε πατήρ του βαρβι-
τον, δηλαδή βιολοντσέλο, τί φυσικώτερον
ήτο παρά να εκλέξη ο Παυλάκης τὸ
βιολιόν. Κατ' αυτόν τον τρόπον θα ειμ-
πορούσαν να κάμνουν θελατικωτάτας οι-
κογενειακάς συνουσίας. Άλλ' όχι! ο
κύριος Παυλάκης ε προτιμήσε. . . τί νο-
μίσετε; . . . την σάλπιγγα! είχε, λέγει,
κλίαιν εις αυτό τὸ όργανον.

Η άδεια να μάθη αυτό τὸ φωνηκλά-
δικον όργανον τῷ εδῶθη, υπό τον όρον
όμως να γυμνάζεται εις την μικράν κλ-
λῶδην, η οποία εύρίσκαται μακράν της
οικίας, εις την άκραν του κήπου. Τας
πρώτας ημέρας εδειχεν αρκετήν επιμεί-
λειν' αλλ' από τινος, σὺς το λέγω έμ-
πιστευτικῶς, μου φαίνεται ότι ήρχισε
πολύ να βαρύνεται την σάλπιγγά του,
και την κλωδὴν του και την μοναξιά του.

Ο πατήρ του Παυλάκη, η μήτηρ
του και αι αδελφαί του όμιλοῦν την αγ-
γλικὴν εις την έντελειαν* οι γονεῖς της
μητρός του κατοικοῦν εις την Αγγλίαν
και κατ' έτος σχεδόν πηγαίνουν και περ-
νοῦν ένα δυο μήνας μαζί των. Λόγοι
ισχυρότατοι να μάθη και αυτός γρήγορα
την αγγλικὴν όπως θα έκαινε πᾶς άλλος
εις την θέσιν του. Ο Παυλάκης όμως
εθῶπεν εις τὸ αντίθετον συμπέρασμα,
και, επειδή η αγγλικὴ θά τῷ ήτο πλέον
χρήσιμος, απέφασκε να μάθη την γερ-
μανικήν.

Άλλα προπάντων εις τας μετα των
γονέων του σχέσεις αυτό τὸ κατηγορούμενον
ελάττωμά του γίνεται άφορητή άτελειότη-
των δυσαρρεσιῶν δι' αυτόν.

Αμρότερον, και ο πατήρ και η μήτηρ
του υιοθέτησαν τὸ αυτό σύστημα. Πιά-
νουν δηλαδή τον υιόν των εις τὰ λόγια
του και τον υποχρεώνουν κατόπιν να
συμμορφωθῆ προς ό,τι άπαξ είπε.

Θά έδητε λοιπόν τον Παυλάκη» να
ροφᾶ κάθε πρωί ένα μεγάλο φλυτζάνι
τσάι* άλλα μη νομίσετε ότι τον κάμνει
διότι του άρέσει αυτό τὸ κινεζικόν πο-
τόν. Όχι! ο ίδιος λόγος είνε, ότι τὸ
τσάι είνε τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ όποιον δεν
τοῦ ε πρότερινα ποτέ να πῆ, και ότι η
μήτηρ του τον προέτρεφε να προτιμᾷ τον
καφέ, την σοκολάταν, τὸ γάλα ως εύγε-
στότερα και θερητικώτερα.

Ο Παυλάκης πηγαινει με τον πα-
τέρα του εις τὸν ράπτην* του δεικνύουν
εν ύφασμα σταντύ βαθθ, γλυκίσκωτον εις
τους οφθαλμούς. Μέσα του ο Παυλάκης
λέγει ότι αυτό τὸ ύφασμα είνε βεβαίως
τὸ καλλίτερον ἐξ όλων οσα βλέπει εκεί
έκτεθειμένα προς έκλογήν* αλλ' έχει εν
μεγάλο ελάττωμα: δεν το εξέλεξε μό-
νος του.

«Δέν μ' άρέσει αυτό, λέγει προτιμῶ
έκεινο τὸ άλλο.

— Πολύ καλά, παιδί μου, τῷ άπαντᾶ
ο πατήρ του.

Και ο Παυλάκης επί ἐξ μῆνας φορεῖ

μίαν γελόιαν ένδυμασιαν, υποκίτρινην,
όποια φρικτὰ τον δυσαρρεστᾷ.

Υπάρχει ελλίς ότι αν επί τινε ήη
ἀκόμη ἀκολουθήσουν επιμένονσ αυτο ή
σύστημα οι γονεῖς του, θα κατορθώσῃ
να θεραπεύσουν τον Παυλάκην των υπό
την μανίαν της αντίλογίας. Έπί τῷ
παρόντος, πρόκειται περι μηδαμιῶν μί-
νον πραγμάτων, και, μολονότι αι συν-
έπειαι της αντίλογίας του είνε πάντοι
δυσάρρεστοι δι' αυτόν, δεν έχουν ακόμη
μεγάλην σπουδαιότητα ώστε να άνησ-
χη κανείς' αλλ' είνε φρίκη να σπυλοη
σθῶμεν τί θα είνε η ζωή ενός ανθρώπου
ό όποσος ως κανόν τῷ βίου του θα έχη
να κάμνη τὸ αντίθετον εκείνου τὸ όποθ
και η λογική και η ανάγκη ύπηρετοῦν.
Χωρίς σκέψιν, χωρίς θέλησιν σταθερά,
χωρίς ώρισμένο σκοπόν, θα ύπακοή
εις τας στιγμιαίας ιδιοτροπίας, όπως η
κλήμιον κλίνει δεξιά και άριστερα
κατά τον άνεμόν που φυσᾷ.

Θύραρος λοιπόν, Παυλάκη μου! Μάθ
να λέγησ και όταν πρέπη. Μη φανταζε-
σαι ότι είνε ευγένεια και μεγαλειών να
εῖσαι ο μόνος όπως λέγεις όχι. Η γνώ-
μη των άλλων, έχει πολλάκις την άξία
της. Η συστηματική περιφρόνησις της
γνώμης των άλλων από οίονδήποτε και
αν προέρχεται, δεν άποδεικνύει ύπεροχή
πνεύματος* τούναντίον οι κόυφοι και οι
μωροί περιφροῦν εκ συστήματος τις
γνώμας των άλλων. Γρήγορα λοιπόν,
δίωξε από μέσα σου αυτόν τον φουερῖ
έχθρον σου, τὸ πνεῦμα της αντίλογίας
και άμέσως θα επανέλθουν πάλιν εις
την καρδίαν σου τὰ καλά αισθήματα, τα
όποια η ματαιότης σου και η σιγή σ-
πεμάκρυναν από σε.

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΡΩΝ

ΣΥΜΒΟΥΗ ΓΡΑΙΑΣ ΜΕΛΙΣΣΗΣ

«Καλέ, τί κάμνεις αυτό;» επάνω εις
τὸ γαϊδουράγκαθο επήγες; Μη χειροτε-
ρα! . . .» ανέκραξε νεαρά μέλισσα προς
άλλην πολύ πρεσβυτέραν.

— Και διατί όχι; απεκριθή αυτή. Νο-
μίσεις ότι μόνον εις τὰ ρόδα εύρίσκεται
τὸ μέλι; Μάθε λοιπόν ότι και από τα
πλέον πρόστυχα άνθος και ειμπορεί
κανείς να βγάλη. Και δεν εντρέψομαι
καθόλου να όμολογήσω, ότι η επισκέψη
μου εις αυτό τὸ γαϊδουράγκαθον ήτο πε-
ρισσότερον επικερδής από πολλὰς άλλης
τας όποιας έκαμα εις τὰς ώρατά άνθη
του άγρου. Άλλως τε δεν πρέπει να ηρ-
σιμονής, άγαπητέ μου φίλε, ότι η ποιότης
του προϊόντος μας έξαρτάται όχι τόσο
από τα ύλικά τὰ όποια διαθέτομεν ότι
από τον τρόπον με τον όποιον εργαζό-
μεθα.»

ΣΠΑΡΕ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πόσων έτών εῖσαι, Παύλε;
— Επτά* και συ πόσων;
— Εγώ εῖμαι έξη μόνον, αλλά τῷ χρόνου
ή πε φάσω και θα εῖμεθα ἴσκι και οι δύο.

Ήσθη ἔκ τῶ φιλῶτότιοῦ T. Τουλιαντοῦ.

Εν τῷ Ἀστεροσκοπεῖοι;
— Θέλεις τώρα τὸ Ἀστεροσκοπεῖον να σου
πληρῶσῃ τὸ κεφάλι σου;
— Βέβαια! ἄν εἶχατε γράφῃ πως θα βρέθῃ,
θα έπαιρνα τὴν άμπροβίλλα μου.

Ἔσθη ἔκ τῶ Παναρῶντου.

ΔΙΔΑΧΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"

Βαθίως λυπημένη είνε η «Διαπάλασις»,
του εν Συμφ άγαπητοῦ της φιλου κ. Γεωργί-
ου Έπ. Φακίου, του υπό τὸ ψευδώνυμον
Φακ καλαίου αὐτῆς συνεργάτου η λατρευ-
τή μήτηρ. Αἱ τόσαι προσπάθειαι της επιστή-
μησ απέδθησαν μάταιαι κατά της σκληραῖς
κείνου της και η αγαθή και χρηστοτάτη
γυνὴ υπέκυφεν εις τὸ μοιραῖον τέλος την
21 παρελθόντος Ιουλίου. Τὸ πάνθος του
Φακ θα συμμερισθῶσιν οι αναγνώσαι της
«Διαπάλασεως» τούς όποιους τσακάς έτε-
ρῶν η χαριστομένη γραφίς του, ενθέρμως δε
πάντες θα παρακαλέσωσι τὸν Θεόν να
βαλσαμώσῃ τον πόνον της βραβείας δοκίμα-
σίης της υἱῆς καρδίας.

Εξ φυλλάδια επέρασαν χωρίς άλληλογρα-
φίαν και έγμίσε το Γραφεῖον μου από πα-
ράγονα. «Διαπάλασις, δεν μου άπάντησε».
«Διαπάλασις, μ' έλησμόνησε». «Διαπάλασις, δεν
θλεις να σου γράφω;» «Φεῦ! η Διαπάλασις με
απαρρησε!» «Και οὗτο καθεῖς, τὰ φεῦ! και
τὰ βεβαί! και τὰ οὐαί! διῶνον και παίρνουν.
Εἶν' εύκολον ήτο να εννοήσετε ότι και η Δι-
πάλασις είχαν ανάγκην λίγων λουτροῶν και λί-
πασιν άναπαύσεως. Τώρα που επαναλαμβάνω την
αλληλογραφίαν μου θα ήθητε όλοι όσοι μου έ-
γράψατε εις αυτό τὸ διαστημα, ότι δεν θα μά-
νετε χωρίς άπάντησιν. Ολίγην υπομονήν όμως
να έχετε, διότι αι επιστολαί είνε πάρα πολλάι
και δεν είνε δυνατόν εις όλας να παντήσω δια
μικρά, θάρρησω από τὰς παλαιότερας.

Τὸ γραμματάκι σου, Πόντια Ὁρρεθ, πολύ
μ' ευχαρίστησε. Φίλησέ μου την αδελφήν σου
και φίλην μου Έλένην.
Ναι, ἀγαθαῖρε Ὁρρεθ, και εγώ επιστε
πρωτῶ ότι αν επιμεληθῆς, ειμπορείς να επιτύχῃς
εις τούς διαγωνισμούς. Τὸ ψευδώνυμόν σου τί
σημαίνει;
Αἱ πνευματικά σου ασκήσεις είνε συνηθῶς
επιτυχῆς, Ἀνδρέε Στρατιῶτα* και δι' αὐτό
σχετάται δημοσιεύω ἱδικᾶς σου. Ὅσακις δεν
δημοσιεύω δεν σημαίνει ότι δεν σε αγαπῶ, αλλ'
διότι και άλλοι έχουν σιράν.

Μη ανησυχῆς καθόλου, φίλε Π. Σαραπόου-
πουτε* αι επιστολαί σου φθάνουν πάντοτε εις
χέρια μου. Τὸ ταξιδιόν σου ήτο αληθῶς θαυ-
μάσιον.
Αν επιτυχάνῃς εις τὰς λύσεις, φίλε Ν. Α.
Βιτσαῆ; Αυτό ειμπορείς να το έγκριθῶσῃ
μόνος σου παραβάνων τας δημοσιευόμενας προς
τάς υπό σου σταλλόμενας. Εγώ, ποῖος επιτυχ-
ζάνει περισσότερον και ποῖος ελιώτερον θα το
παῖδι όταν μετ' άλλων δημοσιεύωσῃ τὰ αποτελέ-
ματα του διαγωνισμού.

Μετ' άλλων θα έχουν έξανηλθῆ και άλλοι
είρη της «Διαπάλασεως», φίλας Θεμ. Ἀνδρέα-
κη.

θη, και δεν θα πολύνται πλέον προς εν εφά-
χον αλλ' ευμήσιν και τεσσαρα και δεκα, όπως
ώρα ο 1ος, 2ος, 3ος, 10ος και 13ος. Η ει-
κασία θα περάση!

Ναι, Μικρά Εβραδιῆκη, μ' άρέσει τὸ ψευδ-
ώνυμόν σου.

Τὸ τεσσαρα τελευταία φυλλάδια του 24ου
τόμου θα σοι σταλλῶσι μετ' άλλων, Καλλι-
δῆς, διότι δεν ενυπόθησαν εισίτι.

Διδασκάλευσάν διά την Ἑλληνικήν και την
Γαλλικήν βεβαίως εἰσεύρω να σου συστήσω
μίαν, Ἀρθροδόμη. Καὶ όταν σου την συνι-
στή εγώ, εννοεῖς πᾶσον είνε καλή. Ἄς περ-
ράσῃ ο μπαμπᾶς σου από τὸ Γραφεῖόν μου
να λάθῃ τὰς δεύσας πληροφορίας.

Εἰς τούς διαγωνισμούς μου, Βλαδίμηρε
Μοναγᾶχε, έχουν τὸ δικαίωμα να λαμβά-
νουν μέρος όλοι ανεξαιρέτως αι συνδρομηταί μου
και μόνον οι συνδρομηταί μου, η αντ' αυτών
εις η μία εκ των αδελφῶν του.

Και τὸ ψευδώνυμόν σου δεχτόν, Τιχ-Ταχ,
και αι λύσεις σου δεχταί εις τον διαγωνισμόν.

Πολύ καλοκουμαῖα, Ἀλέξι, ακούουσα δι ο
μπαμπᾶς σου ευχαριστᾷται πολύ εις την ανά-
μνησίν σου. Εἰς την μικράν Φανήν σας στέλλω
πολλά φίλα.

Τὸν μηχανισμόν της λύσεως των διαφόρων
πνευματικῶν ασκήσεων δεν είνε εύκολον να σοι
έχθῶσιν εν λίγαις, Πορβιὸ τοῦ Εβραίου. Εάν
προσέξῃς εις τὰς δημοσιευθείσας ἕδη λύσεις
θα τὸν εύρης μόνος σου. Η καλή σου μαρμα
είνε τώρα εύτυχῶς καλά; ελπίω: ε;

Μία εκ των πνευματικῶν σου ασκήσεων πι-
θάνον να δημοσιεύθῃ, Τυφλίπτερες Ἀσέτ των
Ἀνδρων. Στείλέ μου και άλλας να εκλέξω.

Με μεγάλην μου χαράν έμαθα, Ηρώτι τοῦ
Μεσολλογίου, ότι μετ' άλλων δεκατριῶν φίλων
σου έπαλεσε τὸ «Κυνήγιον του Λαγοῦ». Τὰ
υποθήρια παγκύβια είνε και διασκεδαστικά και
ύγιενά δι' αυτό και εγώ τα δημοσιεύω εις τον
τόμον του 1890. Εἰς τούς επαινους των καθη-
γητῶν σας συνενῶ και τούς ἱεκοῦς μου.

Πὸς εἶσαι τώρα, Ἀττικὴ Νύξ; Ἐντελῶς
καλά, δεν όμυθιάλω. Αυτὴ η νοσταλγία τα
έκαμε όλα! ο άρακάκης σας εζακολουθεῖ να
εἶνε λαίμαργος;

Δέν πιστεύω, Βακχιδόλε Ἀσπιδαν, να
αντέγραψεν η Κίαν τοῦ Παρρυσσοῦ από προη-
γούμενα φυλλάδιά μου τὰ παιδικὰ πνεύματα που
μου έστελεις ἴσως τα εύρεν εις κανέν άλλο περ-
ισσοῦν, άλλως θα ήτο ανεπλήγητος η πρόθεσις
της να με απατήσῃ, αφού έυρηχ πολυ καλά δι
και αν εγώ τυχῶ να λησμονήσω, ότι έχω δη-
μοσιεύσῃ τὸ δεινὰ παιδικόν πνεύμα η την δεινὰ
πνευματικὴν ασκήσιν, υπέρχουν όμως τόσαι ά-
γνωστά μου οι όποιοι ειμποροῦν να το ένδυ-
μῶνται και να μου τα γράφουν.

Η εξέλεξις των λύσεων προς δημοσιεύσιν των
αποτελεσμάτων του Διαγωνισμού απαιτεῖ πράγ-
ματι πολλήν εργασίαν και πολὺν κόπον, Κίχιειν-
νάτε* σε συχαίρω διότι το κατενόησας και σε
ευχαριστῶ διά την πρότασιν την όποιαν μου κά-
μνεις* αλλ' είνε αδύνατον να την δεχθῶ, διότι οι
κρινόμενοι εις τούς διαγωνισμούς δεν γίνονται
ποτέ και κριταί.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 20 Σεπτεμβρίου

804. Λεξιγράφος.
Γράμμα είνε τὸ πρώτον μου πόλις τὸ δευτερόν μου
και όρος της Ἑλλάδος μας είνε τὸ σύνολόν μου.

805. Στοιχειώδες γράμμα.
Ε να γράψῃς ω να σβύσῃς,
και εῖδῃς, μὴν άπορήσῃς,
ε τὰς κυρίας θὰ πηδήσῃς
και τὰ σῶμά σου θ' άφήσω.

806. Αίνιγμα.
Εἶμαι μεγάλη, κομητή, μελαχροινή, ώραία,
μαυρη, μαρᾶ, παμπούνηρος, γυμνή, κεκαλυμμένη,
σκληρᾶ, μικρᾶ, σφαιροειδής, ξανθῆ, νόημων, γραῖα,
νεα, μετρία, ποταπή — και κάποτε απαρημένη
να, μετρία, ποταπή — και κάποτε απαρημένη
807. Αίνιγμα δημοδῆδες.
Γράμματα γράφο, γραμματεῖς δεν εἶμαι
Κέρατα έχω, βούβαλος δεν εἶμαι.

808. Συλλαβικόν κωδῶλεξον.
Εκ των εριῶν μου λέξων η μία είνε χώρα,
Η ἄλλη ένδυμα καλὸν οὗγι εν πάση ὥρα,
Η τρίτη είνε όνομα και ποιητῶν και στρατηγῶν
Ἀρχαίω* των συνδυασμόν εύρέ. Δέν χρῆζει ο-
δῆγῃ.

809. Τρίγωνον.
Ἀνίθετον των θαλασσῶν τὸ πρώτον θ' άπαν-
τησῃς

Τὸ δευτερόν μου προσέχε, λῦτα, μη το πατήσῃς.
Τὸ τρίτον και τὸ τέταρτον άνωκουμία είνε.
Τὸ πέμπτον μου ως κεραλήν τὸ έχουσαι ο Σίναί.
810. Σταυρός.
Σχημάτισον σταυρόν εκ των ονομάτων δύο
ποταμῶν της Ἑλλάδος δια των γραμμάτων :

Α Ε Η Ι Λ Ν Ο Ο Π Σ Ω Φ.
811. Πρόβλημα.
Παιδίον έρωτηθῆν πόσων έτών είνε, απεκριθή:
«Μετὰ 23 έτη θα έχω ηλικίαν πενταπλάσιαν
έκαίνης ην είχαν πέρυσιν.» Πόσων έτών είνε;

812. Παίγνιον.
Να αναγνωσθῆ η κάτωθι επιγραφῆ :

Π Σ Α Ε Ε Υ
Σ Ω Υ Κ Α Ν
Λ Α Ι Ι Υ Τ
Ε Μ Ψ Η Ν Ε
Ο Ν Δ Α Ι Ο
Ι Α Υ Σ Ε Σ

813-818. Μεταμορφώσεις.
1. Η Κόρις δια 5 μεταμορφ. να γίνη φύλλος.
2. Ο παρθς δι 6 μεταμορφώσεών να γίνη λίρα.
3. Ο ἴσος δι 7 μεταμορφώσ. να γίνη τρώπαις.

816-819. Μαγικόν γράμμα.
Ἀντικαθιστῶν δύο γράμματα, έκδοσης των
κάτωθι λέξεων, δι' άλλων δύο πάντοτε των αυ-
των, σχημάτισον άλλας τῶσας λέξεις :

αυχῆν, κώλος, μεχλός, Παύλος.

820-821. Κεκορυμμένα όνόματα ζῶων.
1. Ο Ἀβροχάμας ήτο Πέρσης σατραπίης και
στρατηγῆς Ἀραξέζερου του Μνήμονος.
2. Ο Έρατοσθένης ήτο εις των τριάντονα
τυράννων.

822. Αἱμαλῆ άκροστιχίς.
Τὰ δευτέρα γράμματα των ζητούμενων λέ-
ξεων, ως και τὰ πρώτα, αλλ' αντίστροφως ταῦ-
τα αναγνωσόμενα, άποτελοῦσι τὸ όνομα πόλεως
της Ἑλλάδος.

1, Νήσος της Ἑλλάδος. 2. Πόλις νήσου της
Τουρκίας. 3. Ευρωπαϊκόν κράτος. 4. Ζῶον τε-
τραπόδον. 5. Θεός της μυθολογίας. 6. Ἄκρω-
τιριον.

823. Ἐλλιποσύμφωνον.
Μοτμ-μ-πρσττ-ρῆς-μ-λλε
Σ-στρ-κ-θν-τυ-σν-κλτ.

824. Γράφος.
Εως εἰς: εἰς
Εως γ' εἰς
Εως εἰς: εἰς
Τ' ην τυχῆ τυχῆ αν
ισατᾶ σοφᾶ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εἰκόνες. — Δραχμαὶ 19

- Πρέπει νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαίρι ;
- Βεβαίωτατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ διαβάζῃ ὁ ἄνθρωπος ;
- Ἄλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουν, τὰ μαθήματά των ;
- Ἄ, ὄχι ! δὲν εἴπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κἀμνον διακοπὴν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προδιδασμένοι.
- Ἄλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουν ;
- Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά, ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.
- Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν γλώσσάν μας τοιαῦτα βιβλία ;
- Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἐν τῷ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.
- Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;
- Ἐρωτᾶς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Ἀσημονεῖς, ἀδελφέ, τὴν « Διαπλάσιν τῶν Παίδων » τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν γλώσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ;
- ὦ, καλὰ λές ! . . .

— Βίβλια ! τὴν « Διαπλάσιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί δὲν περιέχουν οἱ τόμοι τῆς : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορήματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότερα, διηγήματα ποικίλα, δραματία, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὐληπτα καὶ μὲ χάριν γρκαμμένα, βιογραφίαι μεγάλων ἀνδρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνίδια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περιέργον μοῦ φαίνεται πῶς ἕως τώρα δὲν τοὺς ἠγόρασες διὰ τὰ παιδιὰ σου.

— Ἔχεις δίκαιον, πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ διὰ τὰ ἀνεψάκια μου.

— Ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· σοῦ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλῃς οὐδὲ στιγμὴν, ἂν θέλῃς νὰ τοὺς πάρῃς φθηνά. Ἴδου τί λέγει ἡ εἰςδοποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεῦσε νὰ ἐπωφελῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων μὲρφοσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διευθύνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σηματούσα πλῆρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῆς εὐθηνῆς, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1' τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρέχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}. πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρὰς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἰν σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου} καὶ 13^{ου} τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10^{ου} δρ. 4 καὶ τοῦ 2^{ου} δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δι' τῶμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἐκάστος τόμος τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων », κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξέως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσιν τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας :

Ὁ Ἀνοικτόκρητος, ἐν τῷ 7^ω καὶ 8^ω. — Ὁ Βράχος τοῦ γλάρων, ἐν τῷ 9^ω. — Ὁ Μικρὸς ἦρως, ἐν τῷ 10^ω. — Ἡ Κόρη τοῦ Γερσθωμά, ἐν τῷ 11^ω. — Ὁ Ἰωάννης Καστιρας, ἐν τῷ 12^ω, 13^ω καὶ 14^ω. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13^ω καὶ 14^ω. — Αἱ Διεταῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ω καὶ 16^ω. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ω καὶ 18^ω. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19^ω καὶ 20^ω. — Ἡ Ἀδελφούλα μου πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20^ω. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ω. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ω. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23^ω καὶ 24^ω.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι διὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελφαὶ ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεῖα Ὁμοιοῖας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δάφου

Εἰς Ἀθήνας